

„Zullen we een strandwandeling gaan maken, meneer?”

Dr Van Leeuwen zuchtte diep, liet het hoofd op de borst zakken, antwoordde toen lusteloos:

„Veel zin heb ik niet, maar als *jij* zoo graag wilt. . . .”

„O nee, als u wat anders weet.”

De man haalde vermoeid de schouders op, zat ineengezakt op zijn stoel, eenzaam en ziek. Freek voelde plotseling een hevigen weerzin in zich omhooggolven. „Had ie daarvoor vacantie om met een halfzieken man rond te tolleren.” Onmiddellijk daarna schaamde hij zich. Maar toch behield de weerzin de overhand. Hij ging weer op zijn stoel zitten, vergat dan weer snel zijn omgeving en keek belangstellend naar de zee. Pas toen hij het gevoel kreeg dat iemand hem strak aankeek, ontwaakte hij uit zijn starre kijken. Hij wendde het hoofd terzijde en zag hoe Dr Van Leeuwen hem achterdochtig zat te be-loeren. En vlak boven het hoofd van den zittenden man, twee andere oogen, die van het meisje van vanmorgen. Hij schrok, verschoot van kleur. Zij lachte, wendde zich, juist toen Dr Van Leeuwen zich met een ruk omdraaide, af. Snel keek hij toen weer naar Freek, maar deze scheen iets belangrijks op den grond te zien. Hij volgde de richting waarin de jongen keek, zag dat hij zich juist bukte en aan één zijner veters prutste.

Waar Freek het raffinement plotseling vandaan haalde was hem zelf een raadsel, want toen hij weer opkeek was er niets aan zijn gezicht te zien. Van Leeuwen's achterdocht was echter gewekt en zoo erg, dat hij zijn hoofdpijn bijna vergat. Met geloken oogen observeerde hij, door de oogharen, nauwkeurig de bewegingen van den knaap. Maar hij ontdekte niets bijzonders aan hem. Later beschouwde hij zijn achterdocht als een gevolg van de teleurstellingen, die hij had ondervonden door zijn te hoog gespannen verwachtingen. „Dus door eigen schuld,” zooals hij zichzelf trachtte in te praten.

Maar dat er iets veranderd was, stond bij hem vast. En een drukking, een dof, dreigend gevoel waarschuwde hem, dat er onrust op komst was. Er moest een uitbarsting komen. Want zijn jammer besproeien met cognac leek hem een duur en gevaarlijk middel.

De dag verliep in een vreemde gespannenheid, met inzinkingen, bijna rust en laaiende vlagen van achterdocht en pijn. Een eindje wandelen, ergens zitten, een kop sterke koffie drinken, zachte Egyptische sigaretten rooken, een enkele spottende en veel sarcastische opmerkingen over de badgasten en het geflirt der beide sexen. Maar zijn zorgvuldig voorbereide psychologische proefnemingen mislukten alle. Hij voelde hoe de jongen hem meer en meer ontglipte. Het verdubbelde alleen zijn bitterheid. Als Heleen niet was weggegaan. . . . en als hij dan een zoon. . . .

De lunch verliep onder een doodelijk zwijgen. Freek at met een gezonden, onstilbaren eetlust, *hij* raakte de spijzen ternauwernood aan.

's Middags werd het brandend heet. Wanneer Dr Van Leeuwen alleen maar naar buiten keek, het helwitte zand zag, dat lag te branden als witgloeiend ijzer, dreigde hij te stikken van benauwdheid.

Freek zat zwijgend tegenover hem, met een vastberaden geslotenheid. Zoo tenminste kwam het den man voor.

„Ik geloof, dat ik maar een uurtje op mijn bed ga liggen,” zei hij eindelijk.

Freek keek hem aan, antwoordde toen:

„Ja, misschien knapt u wat op.”

„En wat ga *jij* doen?”